

РЕШЕНИЕ

№ 169

гр. Стара Загора, 22.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, ПА ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети април през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Мариана М. Мавродиева

Членове: Веселина К. Мишова

Орлин Н. Летов

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева като разгледа докладваното от Мариана М. Мавродиева Въззивно гражданско дело № 20265500500160 по описа за 2026 година

Производството е образувано по въззивна жалба на Главна Дирекция „И.н.“ С., чрез ст.юриск.С. Т.-С., против Решение № 1049/21.11.2025г., постановено по гр.д. № 4046/2024г. по описа на Районен съд - Стара Загора, с което се осъжда по исковете е правно основание чл. 212, ал. 5, т. 2 ЗМВР от 1997 г. /отм./ и чл. 211, ал. 5, т. 2 ЗМВР от 2006 г. /отм./ /за главница/ Главна дирекция „И.н.“ при Министерство на правосъдието - гр. С., да заплати на М. Г. Н. брутна сума от 5400 лв., представляваща обезщетение за неизползван допълнителен платен годишен отпуск от общо 47 дни /374,68 часа/, като компенсация за положен труд над нормативно установените 50 часа за всяко тримесечие в периода от 25.02.2003 г. до 31.12.2011 г. ведно със законната лихва, считано от датата на исковата молба - 10.09.2024 г. до окончателното изплащане на обезщетението, което се изчислява като извънреден труд; осъден е ответникът да заплати държавна такса и разноски за производството.

Въззивникът обжалва първоинстанционното решение изцяло като неправилно. Счита, че решаващият съд формирал волята си върху неустановени по безспорен начин факти и обстоятелства и в този смисъл стигнал до постановяването на неправилно и необосновано решение, като излага подробни аргументи в тази насока. Счита, че относимите законови и подзаконови норми, както и вътрешно административни актове действали през процесния период - от 25.02.2003г. до 31.12.2011г. и съответно приложими към настоящия казус не определяли продължителността на извършвани действията по провеждане на инструктаж, приемане, сдаване и

освобождаване от наряд, за да бъде отчитан, съответно заплащан същият като извънреден труд. Счита, че посочените от решаващия съд разпоредби на ППЗИНЗС - чл.16е; чл.305; чл.307, чл.308 и чл.311, обн. дВ, бр. 20 през 2014г., не били приложими към процесния период. Твърди, че не се установило еднозначно и по категоричен начин продължителността на времето, което било необходимо за извършване на действията по провеждане на инструктаж, приемане, сдаване и освобождаване от дежурство. В производството липсвали изрични и безспорни установявания и относно сдаване и освобождаване от дежурство. На следващо място твърди, че въззиваемият и свидетелите, не били заедно при всяко едно дежурство през процесния период, т.е нямали преки и непосредствени впечатления за целия процесен период. Същевременно не било и логично да се помнят обстоятелства с давност 14г. - 22г., и то с точност. Счита, че в конкретният казус обаче следвало да бъде отчетено, че служителите от НОС, в т.ч. М. Н. не били правно задължени да са на разположение, т.е. не могли да носят служба, преди провеждането на инструктаж.

Моли съдът да измени обжалваното решение и да постанови ново, с което да приеме, че размерът на дължимото обезщетение за неизползван допълнителен отпуск, поради положен извънреден труд в процесния случай следва да бъде изчислен, като към всяко 12 часово дежурство се добавят максимум от по 30 минути за инструктаж, приемане и сдаване.

Моли, съобразно окончателния изход на спора, съдът да преизчисли разноските /държавна такса и възнаграждение на вещо лице/.

Въззиваемият М. Г. Н., чрез адв.Н. П. от АК - Сливен, оспорва въззивната жалба като неоснователна. Счита, че решението е валидно, допустимо, правилно и обосновано. Намира за неоснователни оплакванията във въззивната жалба и излага подробни съображения.

Моли съда да потвърди обжалваното решение. Претендира разноски пред въззивната инстанция.

Съдът, след като обсъди направените в жалбата оплаквания и становищата на страните, предвид събраните по делото доказателства, намери за установено следното:

Предявените иски са с правно основание чл. 212, ал.5, т. 2 от ЗМВР от 1997г. /отм. 2006г./ и чл. 211, ал.5, т.2 ЗМВР от 2006г. /отм.2014г./.

Ищецът М. Г. Н. твърди, че до 25.03.2024г., когато служебното му правоотношение било прекратено поради съкращаване на щата, работил като държавен служител - надзирател от надзорно- охранителния състав на ответната ГД „ИН“ при Министерство на правосъдието с местоизпълнение на служебните му задължения - Затвора гр.С.З.. В исковия период 25.02.2003г. до 31.12.2011 г., изпълнявал служебните си задължения в ЗОЗТ „Черна гора“ към Затвора гр.С.З.. Ищецът твърди, че през времетраене на служебното му правоотношение работил на сменен режим на работа, като работните му смени били изпълнявани по предварително утвърден от Началника на Затвора гр.С.З. месечен график, като работното му време се изчислявало сумирано в

часове за отчетен период, който в исковия период бил тримесечен. Работното време на ищеца, работещ в условията на сумирано изчисляване на работното време /СИРВ/, се изчислявало в часове на отчетни тримесечия по следния начин: Всички изработени часове от ищеца в отчетното тримесечие/месец /календарната година били разделени на 4 такива тримесечия по поредността на месеците при тримесечни отчетни периоди/, се сумирали и в случаите, когато надвишават нормата работно време за съответния отчетния период, часовете над установеното работно време представлявали за служителя положен от него извънреден труд, който, съгласно относимите разпоредби на ЗМВР, в периода от 25.02.2003г. до 31.12.2011 г. следвало да му бъде компенсирани с допълнително възнаграждение за извънреден труд за часовете до 50 часа на отчетен период и допълнителен платен отпуск за часовете извънреден труд над 50 часа на тримесечие. Нормата работно време за служителите, работещи при СИРВ, измерваща се в работни часове, била с различна продължителност като варираща от 480 часа /при месец с 19 работни дни в отчетното тримесечие/ до 520 часа /при месец с 23 работни дни в отчетно тримесечие/. Същата се образувала като се сумират броят на работните дни от всеки месец в тримесечието/ или от работните дни в месеца и полученото число се умножи по 8 /колкото е нормалната продължителност на работното време по трудовото ни законодателство, в частност и по ЗМВР/. За определяне на индивидуалната норма работно време за отчетен период на съответния служител от общия брой нормативно определени часове по горепосочения начин се приспадали дните /приведени отново в работни часове/, в които служителят ползвал законоустановен платен отпуск /редовен годишен, допълнителен или поради временна неработоспособност/, като за целта всеки ден ползван платен отпуск се приравнявал на 8 часа, колкото е нормалната продължителност на работния ден. Изчисляването на отработените часове за отчетен период, ставало в края на периода или началото на следващия такъв, /защото по времето на полагане на самия труд, поради спецификата на работния режим на смени и работното време при СИРВ не можело да се установи дали е налице превишаване на нормата или не, защото било възможно да има периоди с по-голямо натоварване, които до края на отчетния период да бъдат компенсирани с почивки/, и едва тогава можело да се установи дали съответния служител е изработил нормативно установената за него норма, или общият брой изработени часове надвишават индивидуалната му норма за периода, като във втората хипотеза часовете труд над установената нормална продължителност на норматива часове, представлявал за съответния служител - извънреден труд. По данни на ищеца в исковия период от началото на 2003г. до 31.12.2011г. същият работил по предварителен месечен график, изготвящ се ежесечно в затвора, като е давал по график всеки месец 12 часови смени - дневни и нощни в следния алгоритъм - дневна 12-часова смяна, нощна 12-часова смяна, последвани от два дни между дневна почивка. По посочения начин ищецът твърди, че съобразно броя на работните дни в тримесечието, същият полагал минимум

46 броя 12-часови смени по график. Допълнително към тях ищеца давал и по 1 или 2 бр. 12 - часови допълнителни смени месечно на външно охраняем пост, по време на който охранявали лишени от свобода по време на болнично лечение в болница на територията на гр.С.З. или конвой и охрана на лишени от свобода при работата им извън територията на затворническото общежитие. Ответната ГДИН, не включвала в изработените от ищеца часове - времето за инструктаж, развод, приемане, сдаване, развод и освобождаване от дежурство, което било част от работното му време и служебни задължения и безспорно представлявали „действия при изпълнение на служебните задължения” по смисъла на §1, т.6 от ДР на ЗМВР. Ищецът твърди, че тези минути и часове представлявали за него работно време, което следвало да бъде сумирано с останалите отработени часове за тримесечието. По заповед на съответния началник, ищецът е бил задължен да идва на работа 30 минути преди всяка смяна по график за извършване на инструктаж и приемане на смяната и да остава още 20 минути след приключване на смяната за сдаване на дежурството. Това правело продължителността на всяко негово дежурство по 12 часа и 50 минути - за 12 часовите смени, съответно по 24 часа и 50 минути - за 24-часовите. По време на инструктажа ищецът, заедно с другите застъпващи на смяна надзиратели, бил запознаван с оперативната обстановка, с разпределението на постове, със станалите произшествия през изминалата смяна, особеностите на съответните постове, текущите задачи; при развода, и отвода, същите били развеждани до съответния пост, на който следвало да застъпят на смяна и съответно отвеждани от него от по-горестоящия им ръководител; при приемането и сдаването на поста - приемащия и сдаващия дежурството служители се запознавали с особеностите на конкретния пост; попълвали постова книга, докладвали за резултатите от дежурството, особености, инциденти и т.н. Видно от гореизложените фактически обстоятелства, през целия исков период от началото на 2003г. до 31.12.2011 г., ответната ГДИН, не отчитала в пълнота всички положени от него часове труд през отчетните тримесечия, което довело до системно ощетяване на ищеца, предвид невъзможността му да ползва предвидените компенсации за положен от него извънреден труд, а същия претендира, че през цялото време работил в условията на такъв труд. Спорните обстоятелства между ищеца и ответната ГДИН в исковия период от началото на 2003г., когато бил в сила ЗМВР от 1997г. до 31.12.2011 г. се свеждали до непризнаване, съответно неотчитане като работното време на: непризнаване и неотчитане като част от работното му време на минутите и часовете, които съпътстват основната нарядна дейност, предхождат и следват самото дежурство; Посоченото непризнаване на изброените категории работни часове за такива, и съответно изключването им от изработеното от ищеца работното време за отчетен период, не намирало законова опора в нито един от специалните закони и подзаконовни нормативни актове, приложими за ищеца през исковия период - ЗИН, ЗИНЗС, ППЗИН от 1990г и ППЗИНЗС от 2010г., ЗМВР от 1997г., ЗМВР от 2006г. и НА по прилагането им. През целия исков период организацията на работното време,

неговото отчитане и компенсиране ставало с вътрешноведомствени актове на МП и ГДИН, Началници на затвори, които не били обнародвани и чиито конкретни разпоредби не били известни. Въпреки, посочените нормативни и тълкувателни разрешения по въпроса за неактивната част на дежурствата при работа на смени, положението в ответната дирекция, след 2013 г., а още повече и с изм.на ППЗИНЗС от 07.03.2014 г. не се променило по отношение на непризнаването на онези часове труд, които съпътствали полагането на дежурствата - т.нар. инструктажи, приемане, сдаване, тъй като след 20.03.2014г, ответната ГДИН му отчитала само по 12 часа за всяка 12-часова смяна и по 24-часа за всяка 24- часова смяна, без да се съобрази с тяхната реална фактическа продължителност, в която не били включвани инструктажите, и др. дейности при и по повод изпълнение на служебните задължения, изброени в чл. 16е, т.3 от ППЗИНЗС. Конкретно, задължението на ищеца да бъде инструктиран преди започване на постовата и дейност на конкретен пост, било регламентирано на подзаконово ниво с ППЗИН и ППЗИНЗС. В чл.305, 306, 307 и чл.308 от последния НА изрично били регламентираны задълженията на инструктираните и инструктиращите служители, което еднозначно сочило за задължителния характер на този вид съпътстваща постовата дейност задачи. Съгл. Разпоредбата на чл.305 в първоначалната и редакция при обнародването на ППЗИНЗС от 02.02.2010г., която била в сила до края на исковия период, служителите от надзорно-охранителния състав били длъжни да се явят на работа 15 минути преди започване на инструктажа. По данни на ищеца такова било положението и преди началото на 2010г. от самото начало на исковия период. По Заповед на Началника на затвора, същият следвало да се явява на работа 15 минути преди инструктажа, или общо 30 минути преди самото застъпване на смяната и на конкретния предварително определен пост. За задължението на служителят да сдаде/приеме своето дежурство, също едва ли имало съмнение, че същото не можело да стане на мига при приключване на работната смяна от един и застъпване от друг служител, защото имало изисквания, както за информиране на приемащия, така и за попълване на книжа, за което било нужно време, което несъмнено било работно за служителя, най- малкото защото процесът в надзорно-охранителната дейност на МВР бил непрекъсваем по своята природа и службата не може да се преустановява самоволно и напуска, без да е застъпила на работа новата смяна / съгл. Общото задължение на чл.141, ал.6 от КТ - (Изм. - ДВ, бр. 100 от 1992 г.) - „При производства с непрекъсваем процес на работа работникът или служителят не може да преустановява работата си до идването на сменящия го работник или служител без разрешение на непосредствения ръководител. В тези случаи непосредственият ръководител бил длъжен да вземе необходимите мерки за идването на сменящ работник или служител.”/. Посочената обща разпоредба била реципирана и в ППЗИНЗС - чл.311, ал.5 от същия. На подзаконово ниво задълженията, които съставлявали част от работните функции на ищеца след приключване на постовата и дейност и застъпване на

новата смяна били регламентирани в чл.311, ал.1 - до ал.8 вкл., а преди влизане в сила на ППЗИНЗС, задълженията и по приемане и сдаване на поста, по данни на ищеца били абсолютно същите и се осъществявали извън нормативно установената продължителност на работната смяна, но не били отчитани като работно време. По време на същите ищеца следвало да запознае застъпващия на смяна с оперативната обстановка, особености и станали произшествия, да обходят заедно поста и да проверят наличностите и изправностите на врати, прозорци, л.свобода и т.н., след което да докладва за резултатите от постовата си дейност на прекия си ръководител, а при станали инциденти и да напише докладна записка и докладва за това писмено. Едва след извършване на тези свои задължения, последващи самата постова дейност по охрана и наблюдение, ищецът бил освобождаван от своето дежурство и работната му смяна приключвала. По данни на ищеца, сдаването на всеки негов наряд и реалното му освобождаване от дежурство ставали минимум 30 минути след законоустановения краен час на всяка негова смяна. По посочения начин, ищецът твърди, че на практика реалната продължителност на всяка негова смяна е била минимум 12 часа и 50 минути. По аналогичен начин и заради необходимостта от извършването на съпътстващите всеки наряд дейности - инструктажи, приемане-сдаване, освобождаване от наряд, продължителността и на смените на ищеца извън график за охрана на лишени от свобода при болничен престой и при работа, била минимум 12 часа и 50 минути, вместо нормативно установените 12 часа. Нормата работно време за ищеца през отчетните периоди, които били тримесечни през целия ни исков период се образувала като се сумират броя на работните дни от трите месеца от тримесечието и се умножат по нормалната продължителност на работния ден - по 8 часа. Полученото число представлявало нормата работно време за ищеца през съответния отчетен период, като за исковите ни периоди същият можело да варира от 480 до 520 часа, в зависимост от брой работни дни през съответните календарни месеци. Аналогично - при едномесечен отчетен период - нормата на ищеца варирала от 144 ч. / при 18 р. дни/ до 184 ч. /при 23 р. дни/. Върху индивидуалната норма работно време се отразявало ползването на платен годишен отпуск, както и ползването на т.нар. болнични - на отпуски за временна неработоспособност, като 1 ден платен отпуск се равнява на 8 часа, които се приспадат от индивидуалната норма работно време на ищеца при ползването на платени отпуски през периода. За да се установяло дали е или не неизплатен извънреден труд, следвало всички часове положен труд от ищеца, които за него са част от работното му време /наряди по график, и такива извън него, съпътстващите дежурствата трудови дейности - инструктажи, приемане, сдаване, отводи, разводи/, извършените непланирани други дейности, които били част от работното му време - да се сумират. В случаите, когато така получения сбор от работни часове за отчетен период надвишавали индивидуалната норма на работното време за ищеца, както и ако последните били повече от признатия и заплатен от ответника извънреден труд за

отчетния период, бил налице извънреден труд, който до 50 часа на отчетен период следвало да и бъде заплатен с увеличение от 50 процента върху основното трудово възнаграждение, получавано през отчетния период. По гореописания начин, чрез неотчитане на всички часове труд, положени от ищеца през исковия период - 25.02.2003г до 31.12.2011г., ищецът претендира, че за него е възникнало правото да иска осъждане на ответната ГДИН да му заплати обезщетение за неизползваните по 12 дни допълнителен платен годишен отпуск годишно, които му се полагали като компенсация за положения от него извънреден труд над 50 часа за отчетно тримесечие за периода от 25.02.2003г. до 31.12.2011г., и на което имал право на основание чл.229, ал.1, т. 9 /предишна т.8/, във вр. с чл.212, ал.5, т.2, пр.второ от ЗМВР от 1997г. /отм./ и на основание чл.212, ал.1, т.3, вр. с чл.211, ал.5, т.2, пр.второ от ЗМВР 2006г. (отм.) Предвид горното, ищецът претендира, че за всяко отчетно тримесечие в периода от 2003г. до 2011г. вкл., полагал по минимум 74 часа извънреден труд на тримесечие, като за 24-те часа над 50-те часа на тримесечие, следвало да получи и ползва допълнителен платен отпуск в размер на 3 дни като компенсация за положения извънреден труд над 50 часа на тримесечие и които не му били предоставени за ползване от работодателя и през времетраенето на служебното му правоотношение, поради причината, че последният отричал изобщо полагането на извънреден труд в твърдените размери. Поради последното, ищецът претендира, че има право да получи по 150 лева за неизползвания 3 дни допълнителен отпуск, на които имал право за всяко отчетно тримесечие от исковия период, като общия сбор на всички претендирани от него обезщетения за неизползван допълнителен отпуск по отчетни периоди възлиза според ищеца на сумата от 5 400 лв. за общо по 12-те дни годишно допълнителен отпуск, на който имал право за всички 9 календарни години в исковия период от 2003г. до 2011г. вкл. Видно от приложените Заповед ЛС - 03-26, от 26.01.2007г. и Заповед ЧР-06-94/29.08.2013г. за видовете и реда за ползване на отпуските в системата на ГДИН и ГДО, ищецът имал право да ползва придобитите от нея отпуски от положен извънреден труд до края на службата и при ответника, тъй като същите заповеди съдържат изрични специални правни норми в насока, че отпуските могат да се ползват до края на службата, те. съдържат изрични „правосъхраняващи“ специални норми. Индивидуализира претенциите си по отчетни периоди: Обезщетение по 600 лева за неизползвания допълнителен отпуск по 3 дни /общо 12 дни годишно/ за 24-те часа извънреден труд над 50-те часа, положени през всяко от четирите отчетни тримесечия, за периода от 25.02.2003г до 31.12.2011г. Общият размер на претендираното от ищеца обезщетение за всички полагаеми се и неизползвани дни допълнителен отпуск за положен извънреден труд над 50 часа през всяко отчетно тримесечие през исковия период от 25.02.2003г. до 31.12.2011г. бил в размер на 5400 лева.

Моли съдът да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сума от 5400 лева, представляваща сбор от обезщетенията за неизползваните по 12 дни годишно допълнителен отпуск по чл.229, ал.1, т.9

/предишна т.8/, във вр. с чл.212, ал.5, т.2, пр.второ от ЗМВР от 1997г. /отм./ и по чл.212, ал.1, т.3, вр. с чл.211, ал.5, т.2, пр.второ от ЗМВР 2006г. /отм./, на който ищеца е имал право за общо 864 /по 96 часа годишно или по 24 часа на отчетно тримесечие/ положен извънреден труд над 50-те часа за всяко тримесечие в периода от 25.02.2003г. до 31.12.2011 г., ведно със законна лихва върху главницата от предявяване на ИМ до окончателно плащане.

Ответникът е оспорва исковете като недопустими и неоснователни. Възражава за погасяване по давност на исковата претенция. Оспорва предявения иск по основание и размер. Не било спорно, че през процесния период действали ЗМВР от 1997г. /отм./ и ЗМВР 2006г. /отм./. През никаква част от процесния период, а и към момента не било имало издадена заповед от Началника на Затвора С.З., задължаваща служителите да се явяват на работа преди началото на всяко дежурство за провеждане на инструктаж и да останат на работа след приключване на дежурството, за да сдадат и освободят наряда. С оглед естеството на работа и спецификата на конкретното дежурство времетраенето на сдаване и приемане било различно, но никога не било 50 минути. Със Заповед №Л-2788/11.08.2019г. на Гл. директор на ГД „ИН”, въз основа на протоколи от всички затвори в страната е утвърден норматив от 30 минути. При всеки непрекъсваем процес на работа се извършвало предаване и приемане между предаващата и застъпващата смяна /така както е при дежурствата в лечебните заведения/, това било нормално обусловено от самото естество на работа, с което всеки един работник/служител бил запознат и приел преди встъпване в длъжност. Моли за отхвърляне на исковете.

Старозагорски районен съд, за да постанови обжалваното решение, е намерил за безспорно установено между страните, че ищецът е работил при ответника в исковия период 25.02.2003г. до 31.12.2011г.; давал е дежурства в ЗОЗТ „Черна гора“ към Затвора гр. С.З. за периода 25.02.2003 г. до 31.12.2011 г.; бил е освободен от длъжност, със заповед № Л-1216/18.03.2024 г. на Началник на Затвора - С.З..

Съдът е приел от Заповед № Л-2207/10.05.2003 г. на главния директор на ГДИН /л. 36-37 от делото/, че работното време на служителите в системата е от 8:30 до 17:00ч. с половин час обедна почивка, като началниците на затворите могат да определят и друг начален час на работния ден, когато характерът на работата изисква това /т. 1 и т. 2/. Според т. 6 от заповедта времето на почивки, както и времето за бойна и мобилизационна подготовка и за участие в изпълнение на задачи, свързани с нея, не се включва и не се отчита като работно време. Аналогични текстове се съдържат и в Заповед № ЛС-03-1182/10.10.2007 г. на министъра на правосъдието /л.38-39 от делото/. Според цитираната в писмо /л. 51-52 от делото/ Заповед № ЛС-03-26/26.01.2007 г. на министъра на правосъдието държавните служители имат право на допълнителен платен годишен отпуск по реда на чл. 211, ал. 5 ЗМВР за компенсиране на работа извън редовното работно време - до 12 работни дни, чийто размер за работещите на смени със сумирано отчитане на работното

време се определя за отработени над 50 часа за тримесечния отчетен период /т. 2, б. „в“ и т. 9, б. „б“/. Съгласно т. 16 и т. 18 от заповедта се забранява компенсирането на платен годишен отпуск с парично обезщетение, освен при освобождаване от служба, като среднодневният размер на паричното обезщетение за непозван отпуск се определя спрямо месечното възнаграждение, определено към датата на прекратяване на служебното правоотношение. За установяване и заплащане на труда на надзирателите е била сформирана работна група през 2012 г., чиято работа е завършила с издаването на заповед № Л-2788/14.05.2019 г. на главния директор на ГДИН, с която е било определено време от 30 минути за отвод и развод на постовете /л. 40 от делото/.

По делото е прието заключение на вещото лице по допуснатата съдебно-икономическа експертиза /л. 151- 190 от делото/, вкл. обясненията на в.л. в о.с.з. на 21.10.2025 г. което съдът е кредитирал като обосновано и компетентно изготвено. Вещото лице е изготвило заключението си в четири варианта на изчисление на евентуално дължими суми от ответника на ищеца след изчисляването на превишението /разликата/ от фактически отработеното служебно време над нормативно определената месечна продължителност, въз основа на приложимите подзаконови нормативни актове и различни заповеди, при отчитане на компенсациите.

Вариант втори от заключението определя разликата между нормативно определената месечна продължителност и фактически отработеното от ищеца време за процесния период на общо 374,68 часа, при служебно време от 12 часа, както и 40 минути - за инструктаж, развод, приемане и сдаване на дежурство, т.е. ако превишението е 40 минути на дежурство, то за 374,68 часа се дължи допълнителен платен отпуск от 47 дни за процесния период или сума от 5687,00 лв. брутно възнаграждение /5118,30 лв. нетно възнаграждение/

В хода на съдебното производство районният съд е установил, че фактическият спор между страните се концентрира в размера на превишението на служебното време за всяко дежурство на ищеца /което е безспорно между страните, а и се установява и от всички свидетелски показания е било от 08,00 часа до 20,00 часа или от 20,00 часа до 08,00 часа, т.е. дежурството е 12,00 часа/ в процесния период 2003-2011 г.

За изясняване на спорните факти, по делото пред първата инстанция са разпитани свидетели по искане и на двете страни. От показанията на свидетелите Н.П. и Д.И. съдът е приел, /св. Н.П./, че ищецът е изпълнявал приоритетно своите задължения на вътрешен пост, като за целия процес на инструктаж, приемане и сдаване на дежурството времето е около 50 минути. Изяснява, че ако дежурството започва в 8,00 часа или 20,00 часа, то ищецът следва да дойде 15 минути по-рано. А времето от приключване на дежурството до тръгването на ищеца от работа е различно, но не по-малко от 30 минути, в повечето случаи около 40-45 минути. Описва връзката на приемане и сдаване на дежурство с инструктажа. Въръжаване единствено

има на външните постове, което също отнема още 5-10 минути. Свидетелят Н.П. сочи, че едно дежурство продължава 12 часа и 50 минути. За явяването на служителите е имало устна заповед. Св. Д.И. сочи, че служителите е следвало да идват 15 минути преди започване на тяхната смяна, а след приключване на дежурството си тръгват с около 40-45 минути по-късно. Имало е заповед за дежурствата след 2014 г. Показанията на свидетелите, посочени от ответника И.Б. и Н.Н. са в същия смисъл. Св. И.Б. сочи, че ако смяната започва в 08,00/20,00 часа, дълги години практиката е изисквала служителите да бъдат на работа 15 минути преди началото на дневната/нощна смяна, респ. 15 минути преди инструктажа, т.е. общо 30 минути по-рано /в 07,30/19,30 часа/. За тръгването сочи, че отстъпващият служител си тръгва 5-10 минути след 20,00 часа, най-късно в 20,10 часа. Тези 5 - 10 минути за вътрешните постове са били основно за сдаване на палки, белезници, тъй като вътрешните постове са били невъоръжени. Давайки наред свидетелят като отговорен за изготвяне на графиците на дежурството /за периода 2003 г. -2011 г./ сочи, че е бил наясно, че се превишава работната смяна, но до 2010 г. нищо не се е отчитало и заплащало. Служителят, в това число и ищеца идва 07,30 часа и си тръгва в 20,05 часа, най-късно в 20,10 часа. Средното време е било 08,00-08,05 часа при по-сериозни обстоятелства 08,10 часа като максимално време. Имало е и период, в който при застъпване служителите са проверявали килиите и в този период са си тръгвали в 08,10 часа-08,15 часа. Св. Н.Н. сочи, че е имало изискване служителите да се явяват към 07,30 часа и към 07,45 влизат на инструктаж. Когато смяната е приключила сдаването и приемането на поста може да продължи около 5-10-15 минути, не повече от 10-15 минути. Посоченото време варира от обстоятелството дали поста е външен или вътрешен. При външен пост служителят си тръгва максимум в 08,15 часа. При вътрешни постове динамиката е различна поради наличието на затворници, но сдаването е общо взето за същото време - максимум 15 минути. Служителят идва 30 минути преди дежурство и си тръгва 5-10-15 минути след приключване на смяната /08,00 часа/20,00 часа/ в зависимост от обстановката.

При така установените факти Старозагорски районен съд е достигнал до следните правни изводи: В процесния период от 25.02.2003 г. до 31.12.2011 г. ищецът е бил назначен на длъжността „надзирател“ в Затвора - гр. С.З. и е бил със статут на държавен служител по смисъла на чл. 20, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от Закона за И.н. /обн., ДВ, бр. 30 от 15.04.1969 г., отм. бр. 25 от 03.04.2009г., в сила от 01.06.2009г./, респ. чл. 19, ал. 1, т. 1 от Закона за И.н. и задържането под стража /обн., ДВ, бр. 25 от 03.04.2009г., в сила от 01.06.2009г./ и попада в тази категория държавни служители на ответната дирекция, спрямо които се прилагат разпоредбите относно държавната служба в Закона за Министерство на вътрешните работи, по силата на препращащата норма на чл. 19, ал. 2 ЗИНЗС. За процесния период е работил като надзирател в ЗО „Черна гора“ на сменен режим на работа, като смените му са били организирани като 12 часови дежурства по график, дневната смяна започвала от 08,00 часа съответно до 20.00 часа, а нощната от 20,00 часа до 08,00 часа.

Съгласно § 9, ал. 2 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР /ДВ, бр. 85 от 2020 г., в сила от 1.01.2021 г./ при прекратяване на служебното правоотношение на държавните служители се изплаща обезщетение за неизползвания отпуск по отменения чл. 189, ал. 1, т. 3 ЗМВР, а именно за „допълнителен платен годишен отпуск по чл. 187, ал. 6, т. 1 /също отм. / - /за извънреден труд/ - до 12 работни дни и по чл. 212, ал. 1, т. 3, вр. с чл. 211, ал. 5, т. 2, пр. второ от ЗМВР /обн., ДВ, бр. 17 от 24.02.2006 г., отм./. Съгласно чл. 212, ал. 1 и ал. 3 ЗМВР от 1997 г. /отм./ и чл. 211, ал. 1 и ал. 3 ЗМВР от 2006 г. /отм./ работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени сумирано за тримесечен период. Според чл. 212, ал. 5, т. 2 ЗМВР от 1997 г. /отм./ и чл. 211, ал. 5 от ЗМВР от 2006 г. /отм./ работата над редовното работно време на тези служители се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 50 часа на отчетен период и с допълнителен отпуск за отработеното време над 50 часа. Съгласно чл. 229, ал. 1, т. 9 вр. чл. 212, ал. 5 ЗМВР от 1997 г. /отм./ и чл. 213, и чл. 212, ал. 1, т. 3 вр. чл. 211, ал. 5 ЗМВР от 2006 г. /отм./ този допълнителен платен годишен отпуск е до 12 работни дни. Специалната уредба, съдържаща се в чл. 16а, ал. 1 от Правилника по приложението на ЗИНСЗ урежда по идентичен със ЗМВР начин въпросите относно нормалната продължителност на работното време, а именно 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. За дейностите, чието изпълнение изисква непрекъсваем работен процес, работното време се организира в 8-, 12- или 24-часови наряди по утвърден график. Съобразно чл. 16д, ал. 2 ППЗИНЗС работното време на държавните служители, работещи в наряд, се изчислява и отчита в часове, сумирано за тримесечен период. Разпоредбата на чл. 16е ППЗИНЗС дава изброяване на това какво включва отработеното време. При липса на аналогична норма като тази на чл. 185, ал. 5 ЗМВР, предвиждаща, че работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с допълнително възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период, който извънреден труд се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение, съдът, на основание чл. 19, ал. 2 ЗИНСЗ приема същата за приложима и към спорните отношения, предмет на делото. Същевременно ППЗИНЗС съдържа регламентация на дейностите, които осъществява нарядът в арестите, състоящ се от дежурен главен надзирател, дежурен командир на отделение и надзиратели /каквато длъжност заема и ищеца/. Съгласно чл. 305 ППЗИНЗС назначените в наряд се явяват в поделението в определеното за инструктаж време, годни да изпълняват служебните си задължения, облечени в установената униформа и снаряжение и в спретнат външен вид. Разпоредбата на чл. 308 ППЗИНЗС съдържа уредба относно съдържанието на инструктажа, като е предвидено, че инструктираният следва да обяви резултатите от изпълнението на служебните задължения през изтеклото денонощие и да изясни оперативната обстановка, като постави конкретни задачи на всяко длъжностно лице от наряда и определи реда за тяхното изпълнение. Чл. 307 ППЗИНС урежда процедурата

по инструктаж, а чл. чл. 311 ППЗИНС смяната на постовите.

Законовите текстове не определят времеви интервал, в който следва да се извършват действията по подготовка и провеждане на инструктаж, приемане, сдаване и освобождаване от наряд или дежурство, извършването на които се претендира като извънреден труд. Затова съдът е свел основния спорен факт по делото - каква е била продължителността на всяко дежурство на ищеца и следва ли в работното време на дежурството да се включи и времето от реалното явяване на работа до реалното напускане на работното място.

Районният съд е намерил за приложим чл. 2 от Директива № 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 04.11.2003 г. относно някои аспекти на организацията на работното време, съгласно който работното време е всеки период, през който работникът или служителят или работи, или е на разположение на работодателя и изпълнява своята дейност или задължения, в съответствие с националното законодателство и/или практика. Затова е приел, че допълнителното време, което тези дейности отнемат подлежи на съответно възмездяване. В практиката на СЕС е доразвито и допълнено съдържанието на понятието за работно време, като се приема, че придвижването на служителя до мястото на изпълнение на задълженията му и предварителната му подготовка за тях, са необходим инструмент за тяхното изпълнение. Само в случай, че служителят би могъл да управлява своето време без ограничения и да се посвети на собствените си интереси, то това време не би представлявало работно време по смисъла на Директива 2003/88. Затова действията, за които по делото се установи, че са били извършвани преди и след установеното работно време на всяко дежурство, а именно действията по подготовка и провеждане на инструктаж, приемане, сдаване и освобождаване от наряд, вкл. и докладването за всяко приемане и освобождаване от наряд, са били част от задълженията на ищеца и е следвало да се извършват в работно време, доколкото ищецът е бил длъжен физически да присъства на мястото, определено от работодателя. В случай, че те не се осъществяват в установеното за служителя време, тези дейности представляват извънреден труд. Безспорно по смисъла на чл. 307 и 311 ППЗИНС действията по подготовка и провеждане на инструктаж, приемане, сдаване и освобождаване от наряд или дежурство са част от задълженията на служителя и следва да се извършват в работно време. В случай, че те не се осъществяват в установеното за работника или служителя време, тези дейности представляват извънреден труд по смисъла на чл. 143, ал. 1 КТ. От свидетелските показания, съдът е приел, че местоположението на ищеца по време на дежурство, в т.ч. и по време на подготовка, инструктаж, приемане и предаване на дежурство, почивка е било в рамките на предприятието - затвора. С оглед на това времето за посочените по-горе дейности не следва да бъде изключвано от отработеното време и за същото следва да се дължи възнаграждение, съответно допълнителен отпуск.

От свидетелските показания на четиримата разпитани по делото

свидетели, вкл. направеното признание от ответника за превишение на всяко дежурство от 30 минути /в писмената защита на ответника/ районният съд е намерил, че исквете са доказани по основание. Приел, е че показанията на разпитаните по делото свидетели са ясни и точни, доколкото установяват установените действия по дежурствата, давани от всички служители. Констатираните от съда противоречия в тях са по отношение единствено на продължителността на превишението на работното време, което касае не основанието на исквете, а размера на исквете. Затова районният съд е приел, че те съдържат достатъчно данни за преценка дали за иския период е положен извънреден труд над 50 часа на тримесечие, каквито са твърденията на ищеца. От показанията, без съответни изчисления не може да се определи точния брой часове положен извънреден труд, но че такъв е полаган за всяко тримесечие се установява от показанията и се потвърждава и от процесуалната позиция на ответника - поне 30 минути. Доколкото за всички тримесечия от иския период има положен извънреден труд повече от 50 часа, за горницата над които ищецът има право на допълнителен платен годишен отпуск при условията на чл. 211, ал. 5, т. 2 ЗМВР 2006 г. /отм./ и чл. 212, ал. 5, т. 2 ЗМВР 1997 г. /отм./ - По тези съображения съдът е счел исквете за основателни.

По отношение на размера на превишението и определяне на размера на обезщетението първоинстанционният съд е приел, че от анализа на свидетелските показания се установява превишение от 40 минути. Според районния съд, цялото времетраене на дежурството е с около 40-45 минути повече от 12 часа. От показанията на всички разпитани свидетели, вкл. посочените от ответната страна - нейни служители се установява превишение от поне 40 минути на дежурство. В показанията си св. И.Б. е заявил, че „служителят идва в 07,30 часа и си тръгва 20,05-20,10 часа“, т.е. този свидетел обобщава за превишение от поне 35-40 минути, като максималното време е 08,10 часа, а е имало и период, в който „са си тръгвали служителите в 08,10 часа - 08,15 часа, т.е. превишението е възможно да е било 40-45 минути. Свидетелят Н.Н. също сочи, че идването е било към 07,30 часа и тръгването на служителите е било „максимум в 08,15 часа си тръгва“, т.е. отново се говори за превишение с поне 40-45 минути. Затова съдът е приел, че освен безспорното между всички свидетели, че служителите са идвали на работа 30 минути преди началото на смяната /07,30 часа, респ. 19,30 часа/ по делото е установено, че ищецът е оставал на работното си място след крайния час на смяната му, тъй като всички свидетели сочат като време на тръгване на служителите след 08,00 часа, респ. 20,00 часа. Анализът на всички свидетелски показания е дал основание за ясен извод за превишение от поне 40 минути. Затова съдът е приел, че тезата на ответника за не повече от 30 минути превишение се намира в пряко противоречие с показанията на всички разпитани по делото свидетели. Дал е вяра на показанията на всички разпитани свидетели, с оглед конкретно установените факти от поне 40 минути превишение. Констатираните известни противоречия в свидетелските показания по отношение на времето за инструктаж, според съда не са съществени, тъй като всички свидетели са

отговорили ясно за общо време от пристигане на ищеца /а и на служителите/ до неговото тръгване от работното място, което е поне 40 минути. Според районния съд всички свидетелски показания не са общи и пресъздават преки впечатления от организацията на работа и началния час на идване и тръгване от работа на всички служители, вкл. ищеца, като същите навеждат на извод на превишение с поне 40 минути.

Предвид характера на работата в местата за лишаване от свобода и арестите, който изисква непрекъсваемост на работния процес, съдът е приел, че дежурните служители ползват полагащите им се почивки без да напускат района на затвора и без да събличат униформеното си облекло. При това положение и доколкото служителят е длъжен да присъства физически на работното място в рамките на ползваните почивки за храна и физиологични нужди, то тези почивки не следва да бъдат изключвани от отработеното време. Позовал се е и на Директива 2003/8 8/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4.11.2003 г. и на Решения на СЕС, съгласно които, когато работникът или служителят е длъжен да присъства физически на място, определено от работодателя, цялото дежурство се счита за работно време, а когато изпълнява задълженията си на повикване, работното време е само времето, през което действително е положен труд. Неактивната част от дежурствата /време за спане, почивка, храна, физиологични нужди/ също представлява работно време, ако работникът или служителят присъства физически на място, определено от работодателя.

Съобразявайки всичко изложено, съдът е приел, че в работното време следва да бъде включено и времето преди и след дежурството от 40 минути, което е нужно за подготовка, провеждане на инструктаж, приемане, сдаване и освобождаване от наряд или дежурство, тъй като през това време служителят е бил длъжен да присъства на територията на затвора и да вземе участие в посочените съпътстващи поста му дейности. От заключението на съдебно-икономическата експертиза, което съдът е кредитирал се установява, че в периода от 25.02.2003 г. до 31.12.2011 г. ищецът е положил извънреден труд над ограничението от 50 часа за всяко тримесечие, които са за компенсиране е платен отпуск от 12 дни годишно, като за целия период допълнителният платен годишен отпуск като компенсация за положения извънреден труд възлиза на 47 дни /374,68 часа/, а дължимото обезщетение за неползването му - в размер на 5687,00 лв., съгласно вариант-приложение № 2 от експертизата.

В чл. 229, ал. 4 от ЗМВР 1997 г. /отм./ и чл. 212, ал. 4 от ЗМВР 2006 г. /отм./ е предвидена принципна забрана за компенсиране на допълнителния платен годишен отпуск по чл. 212, ал. 5, т. 2 от ЗМВР от 1997 г. /отм./, респ. чл. 211, ал. 5 от ЗМВР от 2006 г. /отм./, освен при освобождаване от служба. Затова и вземането на ищеца за обезщетението, представляващо паричен еквивалент на полагащия му се, но неползван допълнителен отпуск, е възникнало едва при прекратяване на служебното му правоотношение, тоест в случая на 25.03.2025 г. Затова съдът е приел, че възражението на ответника за изтекла погасителна давност е неоснователно. Съгласно Тълкувателно

решение № 6/11.02.2022 г.на ВКС по т.д. № 6/2017 г., ОСГК относимо към настоящия случай вземането за заплащане на обезщетение на военнослужещ, положил труд повече от нормативно определения при даване на двадесет и четири часови дежурства, некомпенсиран с почивка, възниква от датата на прекратяване на служебното правоотношение. От този момент то става изискуемо и военнослужещият може да упражни правото си на иск. От същия момент започва да тече тригодишната погасителна давност по чл. 358, ал. 1, т. 3 във връзка с ал. 2, т. 2 КТ. Удължаването на работното време на военнослужещ, даващ дежурства по график, се компенсира чрез съответното му намаляване през други работни дни. Ползването на почивките и на отпуските става по предназначение, в натура, поради което те не могат да се компенсират с парични обезщетения, докато трае служебното правоотношение. Такава трансформация не е предвидена в закона, тъй като би заобиколила законоустановената им функция за възстановяване на работната сила. В хода на съществуващо правоотношение военнослужещият може да реализира правото си на почивка по предвидения в закона ред. Възможността за получаване на парична компенсация, която по своя характер представлява обезщетение за неизползвана почивка, възниква при прекратяване на правоотношението. Тъй като няма определен ден за изпълнение, то е безсрочно и длъжникът изпада в забава след покана, на практика обикновено с подаването на искова молба в съда. В случая служебното правоотношение на ищеца е прекратено, считано от 25.03.2024 г. и от тази дата е възникнало правото му за обезщетение. Исковата молба е подадена на 10.09.2024 г., следователно искът е предявен преди изтичането на 3-годишната погасителна давност за предявяването му по съдебен ред /чл. 358, ал. 1, т. 3, вр. ал. 2, т. 2 КТ/.

Районният съд е намерил предявеният главен иск е доказан по основание и размер за 5687 лева, но го е уважил за претендираната сума от 5400 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на исковата молба до окончателното плащане.

Въззивният съд, след като подложи на самостоятелна преценка доказателствата и обсъди становището на страните, при съблюдаване на очертаните с въззивната жалба предели на въззивното производство, намери за установено следното:

Фактическата обстановка по делото е правилно установена от районния съд, а и по нея страните не спорят. Ищецът е работил при ответника в исковия период 25.02.2003г. до 31.12.2011г.; давал е дежурства в ЗОЗТ „Черна гора“ към Затвора гр. С.З. за периода 25.02.2003 г. до 31.12.2011 г. / бил е освободен от длъжност, със заповед № Л-1216/18.03.2024 г. на Началник на Затвора - С.З.. Съгласно Заповед № Л-2207/10.05.2003 г. на главния директор на ГДИН работното време на служителите в системата е от 8:30 до 17:00ч. с половин час обедна почивка, като началниците на затворите могат да определят и друг начален час на работния ден, когато характерът на работата изисква това /т. 1 и т. 2/. Според т. 6 от заповедта времето на почивки, както и времето за бойна

и мобилизационна подготовка и за участие в изпълнение на задачи, свързани с нея, не се включва и не се отчита като работно време. Аналогични текстове се съдържат и в Заповед № ЛС-03-1182/10.10.2007 г. на министъра на правосъдието /л.38-39 от делото/. Според цитираната в писмо Заповед № ЛС-03-26/26.01.2007 г. на министъра на правосъдието държавните служители имат право на допълнителен платен годишен отпуск по реда на чл. 211, ал. 5 ЗМВР за компенсиране на работа извън редовното работно време - до 12 работни дни, чийто размер за работещите на смени със сумирано отчитане на работното време се определя за отработени над 50 часа за тримесечния отчетен период /т. 2, б. „в“ и т. 9, б. „б“/. Съгласно т. 16 и т. 18 от заповедта се забранява компенсирането на платен годишен отпуск с парично обезщетение, освен при освобождаване от служба, като среднодневният размер на паричното обезщетение за неползван отпуск се определя спрямо месечното възнаграждение, определено към датата на прекратяване на служебното правоотношение.

При обобщение показанията на свидетелите Н.П., Д.И., И.Б. и Св. Н.Н. по категоричен начин се установи, че ако дежурството започва в 8,00 часа или 20,00 часа, то ищецът е следвало да отиде 15 минути преди инструктажа, или 30 мин. преди започване на смяната. Времето от приключване на дежурството до тръгването на ищеца от работа е било различно, но не по-малко от 10 -15 минути, в някои случаи продължава и по-дълго 15-30 минути. От показанията на свидетелите се установява, че служителят е идвал 30 минути преди дежурство и си тръгвал 5-10-15 минути след приключване на смяната /08,00 часа/20,00 часа/ в зависимост от обстановката.

При така установените факти Старозагорски районен съд достига до следните правни изводи:

Не е спорно по делото, че законовите и подзаконовите актове не определят времеви интервал, в който следва да се извършват действията по подготовка и провеждане на инструктаж, приемане, сдаване и освобождаване от наряд или дежурство, извършването на които се претендира като извънреден труд. Тъй като работното време е всеки период, през който работникът или служителят или работи, или е на разположение на работодателя и изпълнява своята дейност или задължения, в съответствие с националното законодателство и/или практика, то допълнителното време, което тези допълнителните дейности отнемат на ищеца подлежи на съответно възмездяване. Придвижването на служителя до мястото на изпълнение на задълженията му и предварителната му подготовка за тях, са необходим инструмент за тяхното изпълнение. Само в случай, че служителят би могъл да управлява своето време без ограничения и да се посвети на собствените си интереси, то това време не би представлявало работно време по смисъла на Директива 2003/88. Следователно, горепосочените действия, за които по делото се установи, че са били извършвани преди и след установеното работно време на всяко дежурство, а именно действията по подготовка и провеждане на инструктаж, приемане, сдаване и освобождаване от наряд, вкл.

и докладването за всяко приемане и освобождаване от наряд, са били част от задълженията на ищеца и е следвало да се извършват в работно време, доколкото ищецът е бил длъжен физически да присъства на мястото, определено от работодателя. Безспорно по смисъла на чл. 307 и чл. 311 ППЗИНЗС, действията по подготовка и провеждане на инструктаж, приемане, сдаване и освобождаване от наряд или дежурство са част от задълженията на служителя и следва да се извършват в работно време. След като те не се осъществяват в установеното за работника или служителя време, тези дейности представляват извънреден труд по смисъла на чл. 143, ал. 1 КТ. Безспорно се установи от свидетелските показания на всички допуснати и разпитани свидетели пред районния съд, че местоположението на ищеца по време на дежурство и по време на подготовка, инструктаж, приемане и предаване на дежурство, и почивка е било в рамките на предприятието - затвора. В последствие, с приета през 2014 г. разпоредба - чл. 16е ППЗИНЗС, вече е предвидено, че в отработеното време се включва времето за инструктаж, приемане, сдаване и освобождаване от наряд или дежурство, времето за физиологични почивки, времето за отдих и хранене, времето за провеждане на професионално обучение фактически извършената работа по време на разположение /активен период на разположение в поделението/, времето на дежурство.

При съвкупния анализ на събраните по делото доказателства и най – вече от непротиворечивите в тази насока свидетелските показания на четиримата допуснати и изслушани пред първата инстанция свидетели, въззивният съд намира, че следва да приеме за доказано превишение от 40 минути на работното време на ищеца. В същия смисъл са показанията на свидетелите на ответника – негови служители, които категорично установяват превишение от поне 40 минути на дежурство - показанията на св. И.Б., който твърди, че служителят идва в 07,30 часа и си тръгва 20,05-20,10 часа, а е имало и период, в който служителите са си тръгвали в 08,10 часа - 08,15 часа, т.е. превишението е възможно да е било 40-45 минути. Свидетелят Н.Н. също сочи, че идването е било към 07,30 часа и тръгването на служителите е било максимум в 08,15 часа. Този свидетел също установява превишение с поне 40-45 минути. Поради това настоящият въззивен съд приема за безспорното между всички свидетели, че ищецът е идвал на работа 30 минути преди началото на смяната /07,30 часа, респ. 19,30 часа/ и е оставал на работното си място след крайния час на смяната си, тъй като всички свидетели сочат като време на тръгване на служителите след 08,00 часа, респ. 20,00 часа.

В случая свидетелите установяват достатъчно конкретни часове на идване и тръгване на служителите /вкл. и ищеца/ и посочват конкретни минути. Макар, че в случая става дума за период от време доста назад във времето, свидетелите са категорични и показанията им пресъздават техни преки впечатления от организацията на работа, началния час на идване и тръгване от работа на всички служители, вкл. ищеца, тъй като това положение е установено трайно през годините и не е налице съществена промяна и към

момента. Предвид изложените съображения въззивният съд споделя изводите на районния съд. Въз основа на подробен анализ на показанията на свидетелите, които имат преки лични впечатления за организацията на работното време в затвора- С.З. и пресъздават същите при разпита им по ясен и последователен начин, се установява, че в процесния период от 25.02.2003 г. до 31.12.2011 г. ищецът е полагал труд на 12-часови дежурства по график, като преди всяко дежурство е бил длъжен да се яви 30 минути по-рано, за да се оборудва със снаряжението и да премине инструктаж, а след приключване на дежурството - да остане още около 10 минути за отчет на дейността през смяната. Така всяко 12-часово дежурство фактическата продължителност на работното му време е била увеличена с общо 40 минути, които не са отчитани, респ. не са му били заплащани.

В работното време на ищеца следва да бъде включено и времето преди и след дежурството от общо 40 минути, което е нужно за подготовка, провеждане на инструктаж, приемане, сдаване и освобождаване от наряд или дежурство, тъй като през това време служителят е бил длъжен да присъства на територията на затвора и да вземе участие в посочените съпътстващи поста му дейности. От заключението на съдебно-икономическата експертиза, което съдът кредитира се установява, че в периода от 25.02.2003 г. до 31.12.2011 г. ищецът е положил извънреден труд над ограничението от 50 часа за всяко тримесечие, които са за компенсиране е платен отпуск от 12 дни годишно, като за целия период допълнителният платен годишен отпуск като компенсация за положения извънреден труд възлиза на 47 дни /374,68 часа/, а дължимото обезщетение за неползването му - в размер на 5687 лв. съгласно вариант -приложение № 2 от експертизата за 12.40 ч. служебно време.

С оглед на изложените съображения, въззивният съд намира, че обжалваното решение на СтРС е правилно и като такова следва да бъде потвърдено.

В полза на въззиваемия следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция в размер на 610 евро, съгласно представените доказателства и списък.

Водим от горните мотиви, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1049/21.11.2025г., постановено по гр.д. № 4046/2024г. по описа на Районен съд - Стара Загора.

ОСЪЖДА Главна дирекция „И.н.“ при Министерство на правосъдието е адрес: гр. С., *** да заплати на М. Г. Н., ЕГН *****, и адрес: гр. Ч., *** сумата 610 /шестстотин и десет/ евро, представляващи разноски за въззивната инстанция за един адвокат.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС с касационна жалба при

условията на чл. 280, ал.1 ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____